

## Esipuhe

Unkarissa suomea ja suomalaista filologiaa on opetettu jo yli 130 vuotta, mutta varsinaisen yliopiston oppiaineen statuksen aine sai vasta lukuvuonna 1982–1983. Silloin käynnistettiin bilateraalisen sopimuksen pohjalta Suomen kielen ja kulttuurin aineopetus Budapestin Loránd Eötvös-in yliopiston fennougristiikan laitoksessa. Samalla perustettiin Budapestiin vierailevan apulaisprofessorin (sittemmin vierailevan professorin) toimi lehtoraatin ohkeen, joka oli ollut olemassa jo vuosikymmeniä. Myöhemmin myös Debrecenissä alettiin opettaa suomea itsenäisenä ainekokonaisuutena.

Lukuvuonna 2002–2003 Suomen kielen ja kulttuurin aineopetus täytti Budapestin yliopistossa – ja täten myös koko maassa – 20 vuotta. 20-vuotisjuhlan kunniaksi Budapestin fennougristiikan laitos järjesti lukuvuoden loppuvaiheessa (7.–8.5.2003) valtakunnallisen opiskelijakonferenssin, johon kutsuttiin osallistujia maan kaikista fennougristiikan laitoksista. Vastaavaa konferenssia ei ollut aikaisemmin pidetty näissä laitoksissa.

Konferenssin ensisijaisena tarkoituksena oli tarjota maan eri yliopistoissa suomen tai muiden suomalais-ugrilaisten kielten ja kansojen tutkimukseen perehtyville nuorille esiintymisfoorumi sekä tilaisuus harjoitella tieteelliseen konferenssiin liittyviä toimintoja (sektioiden suunnittelua, puheenjohtajuutta, puheenvuorojen käyttöä ym.). Kyseessä ei ollut mikään tiettyyn projektiin liittyvien opintotöiden esittelytilaisuus, vaan ilmoittautuneiden toivottiin kunkin kertovan itsenäisesti valitsemastaan tutkimuskohteesta ja saavuttamistaan tuloksista. Konferenssi ja siihen kuuluvat tehtävät majoituksineen, kahvituksineen päivineen valmisteltiin ja hoidettiin pääosin opiskelijoiden voimin. Konferenssiin osallistuivat suomen kielen lehtorit maan eri opetuspaikoista: Anja Haaparanta Pécsistä, Sanna Lähde Debrecenistä, Marja Seilonen Budapestista sekä Rigina Turunen Szegedistä. Osa heistä tuki osanottajia jo ennen konferenssia antamalla osallistumisohjeita ja työstämällä esitelmiä.

Konferenssiin osallistui monta kymmentä opiskelijaa viidestä yliopistosta: mainittujen lisäksi myös Piliscsabasta, yhdestä maan uusimmista fennougristiikan laitoksista. Esitelmiä pidettiin yhteensä 20, ja ne liittyivät eri tieteenaloihin. Suurin osa niistä oli suomen kieleen liittyviä tai suomalaisaiheisia eli ns. Suomi-tutkimukseen (unkarilaisittain *fennologiaan*) kuuluvia, loput koskivat saamelaista kulttuuria (2 esitelmää) sekä samojedikansoja ja Venäjän suomalais-ugrilaista kieltä (4 esitelmää). Esitelmönti kielet olivat suomi ja unkari, ja ne jakautuivatkin täysin tasaisesti: puolet esitelmistä pidettiin unkariksi, puolet suomeksi.

Konferenssi oli sektiojaoltaan ja aiheiltaan värikäs, ja sen taso osoittautui korkeammaksi kuin oli osattu kuvitella. Opiskelijoiden innostuneisuus ja hyvät suoritukset rohkaisivat meitä ajatukseen julkaista esitelmät myös kirjana. On selvä, että tällaisesta kirjasta voi olla monenlaista hyötyä.

Ensinnäkin tällainen kirjoitustehtävä saa opiskelijat paneutumaan tieteellisen kirjoittamisen kauneuksiin ja kauhuihin. Tieteellisen kirjoittamisen opetusta Unkarin yliopistoissa on sangen vähän. Suomen kielen ja kulttuurin opetus suunnitelmassakaan ei löydy tilaa pakolliselle tieteellisen kirjoittamisen kurssille. Näin ollen esitelmien muokkaaminen toimittajien ohjeiden mukaan kokoomateoksessa julkaistaviksi artikkeleiksi on monelle hyvä tilaisuus täyttää tätä aukkoa ja saada harjoitusta tulevaisuutta, esim. lopputyön kirjoittamista varten. Erikseen on syytä korostaa vieraalla kielellä kirjoittamisen tärkeyttä: yleensä se pakottaa käsitteistämään ja ajattelemaan vielä tietoisemmin ja harkitummin kuin äidinkielellä kirjoittaminen.

Toinen tällaiseen julkaisuun liittyvä hyötyseikka liittyy Suomen viranomaisiin. Suomalaista osapuolta – Suomen viranomaisia, asiantuntijoita ja alan ammattilaisia – on nimittäin aina kiinnostanut, mitä Suomen ja muiden valtioiden yhteisvoimin ylläpitämissä opetuspisteissä tapahtuu, kuinka pitkälle suomen opinnoissa voidaan ulkomaisissa yliopistoissa päästä, kuinka tehokasta Suomen kielen ja kulttuurin ulkomaanopetus on, mitä tutkimuskohteita ulkomaiset suomenopiskelijat itselleen valitsevat, mitkä ovat heidän motiivinsa jne. Unkarilaisten opiskelijoiden tutkielmat, varsinkin suomeksi kirjoitetut, voivat tarjota tässä jonkinlaisia kiinnekohtia. Nehän kertovat paitsi kirjoittajiensa kyvyistä, intresseistä ja näkökulmista myös siitä, minkälaisen pohjan he ovat saaneet suomalaisilta opettajiltaan ja näiden paikallisilta kollegoilta opiskellessaan suomen kieltä ja Suomen kulttuuria maan eri yliopistoissa. Tosin Suomi-tutkimusta näissä yliopistoissa tehdään myös seminaari- ja lopputöinä ja usein nimenomaan suomen kielellä, mutta näihin töihin on vaikea tutustua. Sen sijaan kirjaan, johon on koottu kirjoituksia eri opetuspisteitä edustavilta opiskelijoilta, on helpompi päästä käsiksi.

Kolmanneksi tällainen kirja voi rohkaista muita yliopistoja, laitoksia ja opiskelijoita seuraamaan Budapestin esimerkkiä. Sitä, että tämäntyypisillä tapahtumilla voi olla hyvinkin suurta merkitystä niin tiedonhankinnan kuin tieteellisten valmiuksien kehittelynkin kannalta, ei käy kieltäminen. Mutta opiskelijakonferenssin järjestäminen on myös kielellisessä mielessä oppimis- (ja tietysti opettamis-) ympäristön laajentamista. Jos (yhtenä) konferenssikielenä on opiskeltava kieli, laajentuu myös sen oppimisen ympäristö, ja näin myös luonnolliset kielenkäyttöympäristöt – koko tekstilajikirjo – monimuotoistuvat. Esiintyessään, puheenvuoroja käyttäessään tai sellaisiin vastatessaan kielenoppija joutuu autenttisiin vuorovaikutus-



tilanteisiin, joissa hän oppii käyttäytymään ja puolustamaan kantaansa vieraalla kielellä. Tällainen ympäristö pystyy motivoimaan opiskelijoita mm. siksi, että se on riittävän epätavallinen, muttei liian outo; kuulijoiden lukumäärä on inspiroivan laaja verrattuna oman tuttuun opintoryhmään, ei kuitenkaan pelottavan iso.

Ja vihdoin neljänneksi: opiskelijoiden kirjoittamien tutkielmien anti Suomi-tutkimukselle ei ole suinkaan väheksyttävä. Tämänkin opiskelijakonferenssin aikana saatoimme kuulla esitelmää, jotka kiistämättä tarjosivat jotakin uutta: uusia tutkimustuloksia, uusia ratkaisuehdotuksia käsittelemiinsä ongelmiin, vähän tunnettua faktaa, huolella kerättyä ja analysoitua esimerkkiaineistoa jonkun ilmiön kuvaamiseksi jne. Lingvisteinä meitä erityisesti ilahdutti se, että suomen kieli ja sen käyttö ovat olleet keskipisteessä ja näitä kysymyksiä käsiteltiin monesta näkökulmasta; esimerkkeinä mainittakoon transformaatiokielioppi, tekstintutkimus sekä kielen oppiminen ja kielen opetus. Eniten esitelmää liittyi suomi vieraana kielenä -alaan. Tällä alalla ulkomaisilta suomenoppijoilta saatavasta kokemukseräisestä informaatiosta saattaa olla erityistä hyötyä.

Mutta hyötykysymys voidaan sijoittaa myös laajempaan kontekstiin. Vaikka opiskelijakonferenssimme oli pienimuotoinen, se oli kuitenkin osa sitä Unkarin ja Suomen välistä kulttuuri- ja tiedeyhteistyötä, joka on jatkunut jo hyvin pitkään. Euroopan Unionin myötä tämän yhteistyön on syytä jatkua edelleen – ja entistä vahvempana, sillä sekä unkari että suomi ovat EU:ssa pieniä kieliä ja pieniä kieliä puhuvien maiden intressit ovat monesti – niin kielipoliittisesti kuin tässä tapauksessa kielitieteellis-pedagogisestikin – pitkälti samat. Pienten kielten ja kulttuurien tutkimus antaa yhtä validia tietoa ihmisestä ja hänen maailmastaan: se ei ole tieteen periferiaa vaan yhtä lailla ytimessä kuin suurtenkin tutkimus. Tämä pitää osoittaa niin tieteentekijöille, rahoituksesta vastaaville kuin myös nuorille tieteellistä uraansa aloitteleville itselleen alusta alkaen. Tämä julkaisu on yksi osoitus siitä, että pienet kielet ja kulttuurit ovat tutkimisen arvoisia.

Opiskelijakonferenssijulkaisuhanke aloitettiin jo syksyllä 2003, mutta sen toteuttaminen kesti odotettua kauemmin. Työtä hidastuttavista tekijöistä mainittakoon, että toimittajista toinen, Yrjö Lauranto, on välillä siirtynyt Budapestin asemapaikastaan uuteen virkaan. Ei ollut myöskään täysin ongelmatonta tavoittaa opiskelijoita – heistähän suurin osa on konferenssin jälkeen suorittanut loppututkintonsa ja lähtenyt tiehensä työelämäänsä, jatko-opintojen pariin taikka tutkimusmatkalle maailman etäisiin kolkkiin.

Kirjallisille versioille asetettiin melko tiukat vaatimukset niin sisällön, muodon kuin laajuudenkin suhteen – ehkäpä liiankin tiukat, sillä osa opiskelijoista ei uskaltanutkaan ryhtyä työhön. Valmistuneet kirjoitukset joutuivat

ankaran korjaus- ja hiomistyön kohteiksi: osa palautettiin korjattavaksi tai täydennettäväksi, jotkut jopa uudelleen kirjoitettavaksi. Useat luopuivat mukaantulosta juuri tässä vaiheessa. Artikkeleita kokoelmaan hyväksyttiin loppujen lopuksi 10.

On ymmärrettävää, että artikkeleista yli puolet on syntynyt Budapestin yliopistossa – siellähän suomenopetuksella on pisimmät perinteet, ja on myös vieraileva professori, jonka tutkimustyö ja toiminta vaikuttavat opiskelijoihin kannustavasti. Ilahduttavaa on myös se, että Pécsin yliopistosta saatiin 2 artikkelia, vaikka Pécsissä suomea luetaan vain joko osana fennougristiikan aineopintoja tai vapaaehtoisena lisäaineena.

Kirjan tutkielmat liittyvät kaikki Suomi-tutkimukseen: yhdeksän suoraan ja yksi epäsuorasti.

**Klára Balicza** (Budapest) tarkastelee artikkelissaan puheen sujuvuuden käsitettä ja sitä, miten sujuvuutta voitaisiin mitata. Balicza nostaa esiin sen, että soveltavan kielitieteen alalla ei ole löydetty sujuvuudelle yhteistä, kaikkia tutkijoita tyydyttävää määritelmää. Hän toteaa myös sen, että tavallisten kielenpuhujien mielikuva sujuvuudesta on hyvin epämääräinen eikä kuvaa sellaisenaan mitään kielitaidon osa-aluetta. Balicza esittää, että sujuvuutta on lähestytty käyttämällä pääosin kahta metodia: äidinkielisten puhujien arvioita ja mittaamalla sellaisia puheen ominaisuuksia kuin puhenopeus, taukojen frekvenssi, tauottomien jaksojen keskipituus jne. Artikkelissaan Balicza kuvaa pientä tutkimustaan, jossa hän itse arvioi englantia ja suomea vieraana kielenä puhuvien sujuvuutta kvantitatiivisesti ja toisaalta myös äidinkielisten arvioiden perusteella. Tutkimuksen tulokset vahvistavat sitä käsitystä, että temporaalisten tekijöiden relevanssi saattaa kielittäin vaihdella. Vaikka Balicza ei kielläkään näiden muuttujien tärkeyttä, hän toteaa, että sujuvuustutkimukset ovat osin vääristyneitä siitä syystä, että ne on useimmiten tehty monologiaineiston pohjalta. Baliczan mukaan sujuvuus saattaa olla pikemminkin puhutun tekstin vuorovaikutteinen ominaisuus – ei pelkästään yhden kielenpuhujan kielitaidon osa. Niinpä pelkkä psykolingvistinen lähestymistapa ei riitä kuvaamaan sujuvuutta kokonaisvaltaisesti.

**Barbara Beczner** (Budapest) pohtii artikkelissaan kohteliaisuuden, puheaktien, erityisesti toimintaankehottamisaktien, ja vieraan kielen käytön suhdetta. Beczner kuvaa lyhyesti ne periaatteet, joita ns. välikielen pragmatiikan tutkimuksessa on käytetty. Koska Becznerin näkökulma on nimenomaan vieraan (ei toisen) kielen oppiminen ja käyttö, hän nostaa esiin ne kirjalliset kontekstit, joissa eri puheaktit monilla vieraan kielen oppijoille näyttäytyvät: oppikirjojen dialogitekstit. Beczner korostaa oppikirjadialogien tärkeyttä vieraan kielen oppijoille ja tulee siihen tulokseen, että niiden



autenttisuus (tai ainakin autenttisuuden imitointi) on oppijoille ensiarvoisen tärkeää. Beczner kuitenkin toteaa, että hyviin oppikirjadiaalogeihin voidaan päästä vain tutkimalla kielenkäyttöä aidoissa kielenkäyttötilanteissa.

**Judit Farkas** (Pécs) esittää artikkelissaan *Suomen verbirakenteiden morfosyntaksia* ehdotuksen verbilausekkeen (VP) ja (attribuuttiasemaisten) partisiippien morfosyntaktisen rakenteen kuvaamiseksi suomen kielessä. Kuvaus perustuu generatiivisen syntaksin ns. pilkkuteoriaan sekä ajatukseen eräiden morfologisten prosessien sisällyttämisestä syntaksiin. Tämän ajatuksen mukaan esim. verbin vartalo 1. verbilausekkeen pää siirtyy syntaktisessa puussa ylempiin projektioihin (VoiceP, IP), yhtyäkseen finiittiverbin tunnuksiin ja päätteisiin. Farkasin mallin kolmantena, metodisena komponenttina on ns. indeksimalli. Indeksoinnin avulla voidaan kätevästi käsitellä morfologisen informaation toistumista eli kongruenssia, joka suomen kielessä ilmenee monella tavoin: lukukongruenssina tyyppiä *ette olleet lukeeet*, persoonakongruenssina tyyppiä *tulen mielelläni* jne. Farkasin analyysissa paitsi taivutus myös partisiippien johtaminen on morfosyntaktinen prosessi. Artikkelinsa kolmannessa osassa hän esittää, minkälaisen projektoiden kautta verbivartalosta kasvaa adjektiivilauseke (AP). Farkasin mukaan tästä ratkaisusta on se hyöty, että se yhtä aikaa pystyy kuvastamaan partisiippiluokan molemmat kasvot.

**Edina Fejős** (Budapest) kuvailee artikkelissaan suomen kielen ns. frekventatiivis-kontinuaatiivisten verbijohdosten käyttöä ja merkityssysteemistöä. Artikkelinsa alussa Fejős pohtii frekventatiivisuuden ja kontinuaatiivisuuden eroa ja määrittelee lopuksi eron pitkälti kannan merkityksen perusteella. Fejős pohtii Internetistä poimimiensa esimerkkien avulla sitä, mitä muita merkityksiä frekventatiivis-kontinuaatiivisilla johtimilla on toistamis- ja jatkumismerkityksen lisäksi, sekä sitä, mistä nämä muut merkitykset ovat saattaneet syntyä. Hän miettii artikkelissaan perusmerkityksen ja sivumerkitysten suhdetta ja tulee siihen luonnolliseen johtopäätökseen, että monet sivumerkitykset – mm. konatiivisuuden ja vähättelevyyden tulkinta – syntyvät jossakin kielenkäyttötilanteessa, mutta toisaalta niiden synnyn mahdollistaa juuri frekventatiivis-kontinuaatiivinen perusmerkitys.

**Eszter Friedmannin** (Budapest) artikkeli on tekstilajitutkimusta puhtaimmillaan. Hän pohtii eri tekstilajiteorioiden valossa kaksi suomalaisista naihtenlehdistä löytämänsä tekstiryvistä, asiantuntija-haastatteluja ja kriisikertomuksia. Friedmann tarkastelee näiden tekstien yhteydessä erityisesti niissä esiintyviä referointirakenteita ja tekstien makro-rakennetta. Friedmann löytää valitsemilleen tekstirypäille yhtäläisyyksiä

mutta myös joukon eroja, mistä syystä hän tulee siihen tulokseen, että asiantuntijahaastattelut omalla tahollaan ja kriisikertomukset omallaan muodostavat omat tekstilajinsa. Friedmann käyttää tutkimuksessa hyväkseen sekä systeemis-funktionaalista kieliteoriaa että mm. labovilaista sosiolingvistiikkaa. Friedmann oivaltaakin sen, että myöskään tekstilajeja ei voi kuvata klassisina, hermeettisinä kategorioina, vaan niidenkin rajat ovat osin hämärät. Tämä ei saa kuitenkaan johtaa siihen, että prototyypiksiäkään edustajia ei olisi olemassa. Friedmannin mukaan juuri näihin prototyypiedustajiin koko tekstilajin käsite luonnollisesti perustuu.

**Éva Keserűn** (Debrecen) artikkeli liittyy Jyväskylän yliopiston nykykulttuurin tutkimusyksikön alulle panemaan laajaan projektiin, joka kohdistui Rosa Liksomien 1989 ilmestyneen *Me mentiin naimisiin marraskuun neljästoista...* -novellin vastaanottoon kuudessa maassa. Tutkimuksen tulokset julkaistiin Jyväskylässä v. 2000. Oman tutkimuksensa Keserű suoritti kaksi vuotta myöhemmin Debrecenin yliopiston opiskelijoita haastatellen. Novellin on unkarintanut Keserű itse, yhdessä toisen opiskelijan kanssa. Artikkelissaan *Unkarilaiset Suomen kirjallisuuden lukijoina: miten Rosa Liksomia luetaan* hän esittelee kyselyn tuloksia ja vertaa niitä muista maista saatuihin tuloksiin. Vertailusta käy ilmi, että unkarilaisnuorten lukeminen muistuttaa enemmän ranskalaisten, saksalaisten ja suomalaisten kuin englantilaisten, virolaisten ja bulgariaalaisten lukemista. Suomen ja Unkarin kirjallisuuden vastaanotto on vanhastaan kiinnostanut kummankin maan tutkijoita. Keserű lähestyy aihettaan H. R. Jaussin estetiikasta käsin ja toteaa, että huomiota kannattaisi kiinnittää ensireseption lisäksi myös reseption muuttumiseen palaamalla samoissa maissa samoihin kysymyksiin jonkin ajan kuluttua.

**Eszter Kovácsin** (Budapest) artikkeli liittyy toisaalta suomi toisena ja vieraana kielenä -tutkimukseen, toisaalta tekstintutkimukseen. Kovács tarkastelee artikkelissaan sitä, mitä tekstilajia eräiden Unkarissa ja Suomessa käytettävien suomen kielen oppikirjojen tekstit edustavat. Kovács lähtee liikkeelle tekstilajin määritelmästä. Useihin tutkijoihin viitaten Kovács nostaa esiin sen, että tekstilaji pitää sisällään vahvan yhteiskunnallisen konventionaalisuuden ja tunnettuuden. Tämän lisäksi yhtä ja samaa tekstilajia edustavilla teksteillä on yksi ja sama päämäärä. Tästä näkökulmasta Kovács alkaa analysoida oppikirjojen tekstejä ja tulee siihen tulokseen, että ne ovat alkaneet elää omaa elämäänsä ja muodostavat nykypäivänä oman tekstilajinsa, sellaisen, jota oppikirjamaailman ulkopuolella ei ole olemassa. Samalla Kovács käsittelee myös kysymystä siitä, miten pedagogisesta vaatimuksesta johtuva autenttisuuden tavoittelu vaikuttaa oppikirjajadialogiin tekstilajina.



**Vince Róbert Nagy** (Debrecen) tarkastelee artikkelissaan *Poliittinen fennomania vuonna 1863* ko. vuosiluvun merkitystä Suomen aate-, poliittisen ja lehdistöhistorian kannalta. Hänen tarkoituksenaan on havainnollistaa fennomanian muuttumista aatteellisesta suuntauksesta poliittiseksi ideologiaksi. Kuten Nagy artikkelin johdannossa sanoo, vuotta 1863 voidaan pitää prosessin kannalta käännekohtana siksi, että Y. S. Yrjö-Koskinen ja hänen ympärilleen ryhmittyneet jungfennomaanit perustivat ensimmäisen fooruminsa, Helsingin Uutiset -lehden, juuri silloin. Artikkelin toisessa luvussa Nagy luo katsauksen 1860-luvun alun poliittiseen tilanteeseen. Kolmas luku tutustuttaa lukijan uuden lehden kantaan ajan kansallisissa ja yhteiskunnallisissa kiistakysymyksissä. Neljännessä luvussa Nagy pohtii lehden ja koko silloisen sanomalehdistön roolia toistaiseksi olemattomien poliittisten instituutioiden korvikkeena ja samalla yleisen mielipiteen muokkausvälineenä sanan nykyisessä merkityksessä. Yrjö-Koskisen näkemyksiä kieliasiasta, Suomen valtiollisesta asemasta, poliittisen vapauden käsitteestä ja julkisuuden tehtävästä tekijä valottaa harkitusti käännettyinä lainauksin. Näiden avulla unkarilaiselle lukijalle hahmottuva kuva Yrjö-Koskisesta tulee persoonallisemmaksi.

**Erzsébet Panka** (Budapest) käsittelee artikkelissaan yhtä fennistiikan käsitellyintä aihetta, objektin sijanvaihtelua. Pankan näkökulma on osin pedagogis-didaktinen, mutta hän tuo kielelliseenkin analyysiin sellaisia uusia näkökulmia, joita objektin sijanvaihtelun yhteydessä ei ole fennistiikassa ollut tapana nostaa esiin. Panka tarkastelee aihettaan toisaalta rajattuuden ja rajaamattomuuden (ja aspektin) näkökulmasta, mutta toisaalta hän yhdistää tämän lähestymistavan Hopperin ja Thompsonin esittelemään transitiivisuusastehypoteesiin. Panka osoittaa artikkelissaan, että objektin sijanvaihtelun oppimista ei voi eristää automaattiseksi syntaktiseksi valinnaksi, vaan sen käyttöä pohdittaessa – ja näin ollen opittaessa ja opetettaessa – huomiota on kiinnitettävä koko tekstikokonaisuuden – puhutun tai kirjoitetun – rakenteeseen ja siihen kielenkäyttötilanteeseen, johon kulloinenkin teksti synnytetään.

Kirja päättyy **Edit Ságin** (Pécs) artikkeliin *Saamelaisvähemmistön tehtävä ja mahdollisuudet Barentsin alueella*. Artikkelin kuuluu poliittisen maantieteen alaan. Barentsin alueella (*Barents Euro-Arctic Region*, BEAR) tarkoitetaan aluetta, joka koostuu Norjan, Ruotsin, Suomen ja Venäjän pohjoisimmista osista ja kattaa viiden uralilaista kieltä puhuvan kansan: saamelaisten, karjalaisten, vepsäläisten, komilaisten ja nenetsien asuma-alueet. BEAR on samalla näiden maiden ja kansojen muodostaman alueellisen yhteistoimintajärjestön nimi. Ajatus Euroopan pohjoisten reunaseutujen vilkastamisesta alueellisen yhteistyön keinoin on peräisin Norjasta, jossa

järjestön perustuskirja allekirjoitettiin 1993. Artikkelista saadaan ensi käden tietoa tämän Unkarissa melko tuntemattoman ja – Ságin sanoin – esikuvallisen hankkeen taustoista, periaatteista, tavoitteista, Barents-järjestön organisaatiosta sekä mm. siitä, minkälainen osa hankkeen kehittämisessä Norjan saamelaisilla on ollut ja miltä yhteistyö eri viite- ja intressiryhmiin kuuluvien osapuolten kesken länsisaamelaisten näkökulmasta näyttää.

Ensimmäisen Suomi-tutkimukseen liittyvän artikkelikokoelmansa Budapestin yliopiston fennougristiikan laitos julkaisi suomen aineopetuksen 10-vuotisjuhlan johdosta (ks. Urálsztikai Tanulmányok 6). Siihen oli koottuna kirjoituksia laitoksen työntekijöiltä ja entisiltä opiskelijoilta. Valtaosa kirjoituksista oli unkarinkielisiä. Nyt käsillä oleva kokoelmamme on sarjassa toinen. Se on saanut avustusta Unkarin opetusministeriön Világ-Nyelv (Maaailma–Kieli) -ohjelmasta sekä Budapestin yliopiston humanistisen tiedekunnan opiskelijajärjestöltä. Sponsorien lisäksi kiitämme myös fil. maist. Krisztina Jeszenőiä avusta tekstinkäsittelyssä ja ladonnassa. Toivomme, että yhä uudet opiskelijajulkaisut jatkavat alkanutta perinnettä Unkarin suomenopetuksen täyttäessä uusia pyöreitä vuosia.

Budapestissa ja Tampereella syksyllä 2004

Toimittajat